

عنوان مقاله:

تأثیر آمایش سرزمین بر توسعه پذیری سکونتگاه های شهری با رویکرد اکولوژیکی (مطالعه موردی شهرستان های استان خوزستان)

محل انتشار:

سومین کنفرانس ملی توسعه پایدار در علوم جغرافیا و برنامه ریزی، معماری و شهرسازی (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

محمد بافقی زاده - استادیار، گروه جغرافیا، دانشگاه پیام نور، ایران

سیده الهام موسوی - کارشناسی ارشد جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشگاه پیام نور، ایران

خلاصه مقاله:

هدف اصلی از مدیریت و برنامه ریزی آمایش سرزمین، توزیع فعالیت های اقتصادی- اجتماعی، جمعیتی و ظرفیت های آشکار و پنهان با توجه به تحولات و دگرگونی های زمان و نیازها است که عمدتاً با دیدی دراز مدت و به منظور بهره برداری بهینه از امکانات آن صورت می گیرد. برنامه ریزی منطقه ای و هر گونه توسعه یافتگی بدون توجه به توان و ظرفیت توسعه پذیری آن سکونتگاه امری غیر عقلانی و ناموفق در هرگونه توسعه یافتگی است. استان خوزستان برغم برخورداری از ثروتهای طبیعی قابلتوجه، از دوگانگی منطقه ای گسترده ای به شکل توسعه یافته و توسعه نیافته رنج می برد. این در حالی است که توسعه یمنطقه ای باید شرایط و امکانات بهتری را برای همه مردم یک منطقه فراهم کند و تفاوت کیفیت زندگی بین مناطق را کاهش دهد. هدف از مقاله حاضر سنجش سطح توسعه یافتگی، توسعه پذیری سکونتگاه ها و همچنین روابط بین آنها در سطح شهرستانهای استان خوزستان است. لذا پس از مطالعه و بررسی منابع موثق آماری مربوط به سال 90-92 تعداد 7 شاخص و 31 زیرشاخص توسعه تدوین و با استفاده از روش TOPSIS میزان توسعه یافتگی شهرستان های استان خوزستان مشخص و بعد از آن به بررسی توان اکولوژیکی توسعه سکونتگاه های شهری در شهرستان های استان خوزستان با استفاده از روش AHP پرداخته شد. نتایج حاکی از عدم تعادل در توزیع و پراکنش امکانات و خدمات در سطح شهرستان ها و همچنین عدم تعادل در روابط میان توسعه یافتگی و توسعه پذیری این شهرستان ها دارد

کلمات کلیدی:

خوزستان، تاپسیس، آمایش سرزمین، توسعه پذیری، درجه توسعه یافتگی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/458879>

